

4de Jaargang.
No. 9.

Donderdag
28 November 1901.

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. A. Abendanon, F. A. Bodenheim, D. de Jongh Wz.,
A. C. A. Plasschaert, C. E. van der Stok, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

IN MEMORIAM.

H. L. SCHIPPERS.

22 November 1901.

Het Marxisme, zooals het is, en zooals men het voorstelt.

„De Katholiek”, Jrg. 1900, Juli-Aug., Sept.
Jrg. 1901, Febr.-Maart, Mei.

Kan er voor den socialist blijder boodschap luiden dan eene die meldt, dat wederom in meer verwijderde sfeer van menschen met ernst de strijd tegen zijne leer is begonnen?

Want ligt het in de natuur eener nieuwe krachtige leer dat zij fel bestreden zal worden; evenzeer zijn de felheid en het algemeener worden van den strijd een natuurlijke maat voor de vastheid en beteekenis der leer.

Want is het met het Socialisme niet geweest als met een Licht dat fel invalt, te fel voor verduisterde oogen; men wendt het hoofd terzijde, maar terzijde dringt ook door dat stekend licht: links en rechts en in den rug en 't is maar niet te ontvlieden. Eerst dan móet men wel van de pijn, wordt men gedwongen te peinzen het licht te gaan weren, den sterken vijand.

Vreugde was er toen de Paus door zijn Encycliek toonde te beseffen hoe de schragen van zijn macht begonnen te zwiepen door den opkomenden storm van een bewust proletariaat. Want was het waarschuwen zijner kinderen voor den vijand: Socialisme, anders dan een erkenning van de kracht die hem bereids een dreiging geworden was?

Maar moet er nog niet grooter vreugde in ons zijn als wij zien hoe sterk wij reeds zijn, nu de trouwe klerken van den Paus voelen dat de klankvolle stem van den Heiligen Vader niet meer voldoende is, omdat ze meer klank is dan vol inhoud; nu zij inzien ànder werk noodig is voor den strijd: een serieuze studie en, zoo mogelijk, een wetenschappelijke bestrijding?

Terwijl ik „Het Wetenschappelijk Socialisme van Karl Marx”, door J. D. J. Aengenent, Pr., in „de Katholiek” las, heb ik van die groote vreugde dan ook aldoor genoten.

Echter voordat ik mijn bemerkings daarbij aanvagen durf, moet mij nog een algemeene opmerking, zooal niet uit het hart, dan toch uit de pen. — Zelfs verstandige menschen brengen het vaak niet ver genoeg, Godsdienst van Godsdienst-bemoeiing te scheiden, het schijnt hun een levensbehoefte God en Kerk met elkaar te verbinden als ware het een eenheid. Denken die kleingelooovigen soms dat er dan geen God was voor aler er een Kerk was opgetrokken? Laat men toch niet denken dat, zooal de heer Aengenent van Hageveld, zooal de Bisschop van Haarlem, zooal de Paus van Rome geen socialist zijn, hierdoor reeds bewezen is dat een katholiek, als zoodanig, niet socialist kan of mag zijn.

Is het reeds niet absurd te denken dat godsdienst en een economisch stelsel elkaars vijanden kunnen zijn? Want al spreekt men ook van het werken in den wijngaard des Heeren, in wie rijst dan op het beeld van de spade en van den ploeg.

In de eerste en tevens in de voornaamste plaats zullen wij spreken over het economisch deel, omdat dit juist de uitdrukking is van de beweging der arbeiders, waartegen al wat reaktionair is zich te massa verzet. Welnu, is dan te verdedigen de bewering dat de godsdienst als zoodanig zich verzet tegen een andere, we zullen zien logischer, productiewijze, dat de Godsdienst zich verzetten moet tegen het streven om de maatschappij te hervormen tot eene, waarin men niet bezorgd behoeft te zijn tegen den dag van morgen, waar het onnoodig is gebukt te gaan onder de gedachte: waarmee men zich zal voeden, zal kleeden?

Dat dan toch de priesters van den Godsdienst tegen het socialisme zijn, wie is er meer van overtuigd dan ik? Maar is het niet evident dat de redenen hiervoor dus noodwendig moeten gezocht worden buiten den godsdienst: in de kerk als economisch lichaam? in de kerk als maatschappelijk lichaam, dat belang heeft bij de instandhouding van het huidige stelsel?

Wat is verder apriori vast te stellen: Dat eene bestrijding van het socialisme uit ethische, uit godsdienstige gronden foutief moet zijn: óf door dat ze onlogisch is, óf door dat ze wel logisch is maar een karikatuur, een verdraaiing van de leer aanvalt, en hierdoor misschien zondig, zéker waardeloos wordt. — En nu de bestrijding:

Onder m'n balkon op de brug zie ik 'n werkman een handkar vol goederen voortduwen; ik zie 'm den hoek omgaan naar de kade, daar liggen vrachtbooten. Duwt

die man de kar voort, omdat er kaas op ligt? Of omdat er een zak krenten bij ligt, of om dat vogelkooitje? natuurlijk niet, want hij zou met evenveel genoegen dezelfde vracht aan rijst of sigarenkistjes wegbrengen; het bijzonder karakter van die goederen, hun verschil kan dus niet de oorzaak van de beweging zijn.

Maar wie heeft hem dan gestuurd? De grossier X. Zou die werkman bijv. voor meneer IJ (tegen hetzelfde loon) geen goederen naar de boot willen rijden; dit te onderstellen zou al even absurd zijn; de beweging der goederen vindt dus noch zijn drijfveer in den wil van een werkman, noch in het persoonlijk karakter van een meneer X of IJ. Veeleer heeft het den schijn alsof die goederen gesproken hebben, den wensch hebben geuit zich te bewegen en alsof goederenbezitter en werkman dit geheim bevel moesten opvolgen; terwijl de innerlijke kracht voor dit bevel den goederen niet als kaas of suiker toebehoort, wel als hoedanigheid, niet aan bijzonder gebruiksnuut verwant.

Dit is het, wat ons in de beweging der goederen het eerste treft; we zien de goederen geladen met ruilpotentiaal, van ruildorst smachtend naar de ruilmarkt; en zien de menschen secundair bewegen, gedreven door een geheime kracht der goederen, der waren.

En voor het begrip van het wezen der warenwereld zullen we die innerlijkheid der waren moeten ontdekken, en haar opsporen in de eenvoudigste warenbeweging, in den ruil van Waar en Waar.

Als wij over den maatschappelijken ruil spreken, denken we niet aan een kind dat een gulden voor een knikker, ook niet aan Sir Philip Sydney die smachtend naar water een handje-vol aan een stervend soldaat gaf voor den glimlach des stervenden, evenmin aan den woestijnreiziger die een zak met parelen gaf voor een beker van hetzelfde vocht.¹⁾ Wij denken aan den normalen ruil en nemen dus stilzwijgend aan dat slechts dingen van gelijke waarde zich tegen elkaar ruilen.

Ook gaan we niet naar dorpen of economisch bekrompen landen om den zuiveren ruil, het karakter onzer samenleving te bestudeeren. Het economisch gebeuren geschiedt op de markt, daar zijn de waren voorhanden: ze zijn voor de markt, voor den ruil gemaakt. Ze zouden wel is waar geen bekoring hebben als ze ook niet nuttig waren aan te wenden, als ze niet konden voorzien in een behoefte. Ze moeten den gekleeden jas aan hebben om ontvangen te worden, maar 't is minder te doen om den gekleeden jas, dan wel om de conversatie. En als mevrouw goedvindt dat ik haar meer steenen dan krenten verkoop, zegt de kruidenier, (tenminste denkt hij 't) mij goed en mij liever zelfs; 't is me te doen om te verkoopen, niet om het eigengebakken-brood te doen slagen.

Die van hierboven was een geraffineerde kruidenier: met geraffineerde warenruilers, meer of minder cynisch hebben we te doen in het volledig ruilproces.

Knollen laat men zich niet voor citroenen verkoopen en wel omdat men dingen van gelijke waarde slechts wil ruilen, wetende (als warenkenner zooals wij allen zijn of ondersteld worden te zijn) dat men zijn goeje geld tegen mindere waar, waar van minder waarde, zou uitgeven als men evenveel knollen in plaats der verlangde citroenen kreeg.

Ruil ook in den eenvoudigsten vorm, den ruil van gebruiksding tegen gebruiksding onderstelt dus bij ieder gelijkheid. En voor gelijkheid is vergelijken noodig, moet vergelijken mogelijk zijn. We wezen er reeds op hoe onbelangrijk voor de volleerde warenruilers het gebruiksnuut hunner waren is. Maar ook in den eersten ruil is het helder dat de vergelijking ter bepaling der gelijkheid zich niet kan baseeren op de gebruiksnuttigheid (z.g. gebruikswaarde). Hun waarde of ruilwaarde zal geen maat kunnen vinden in de kwaliteit van gebruiksdingen te zijn, of aan behoeften te voldoen, eerstens omdat de behoeften waaraan zij voldoen kunnen (en moeten op straffe van onruilbaarheid) ganschelijk verschillend zijn, tweedens omdat in die verscheidenheid der behoeften geen maat voor gelijke bevrediging te vinden is. Verder zijn vorm, inhoud, gewicht van twee ruilende waren verschillend en wederom ligt in 't verschil de gelijkheid, noch de gelijkheidsmaat.

Slechts in de kwaliteit, producten te zijn van menschenlijken arbeid komen ze overeen: doch slechts wanneer men (zooals de economen voor Marx nalieten) het verschillende, het individueele, het technisch-onderscheidene der soorten arbeid voor onze twee producten noodig, abstraheert. Over blijft

¹⁾ Gij vindt dit overbodig, lezer; en toch beroept de heer Aengenent zich op zoo'n woestijnreiziger.

het gelijke van producten van abstract (in zoover karakterloozen) menschelijken arbeid te zijn. De gelijkheid der waren voor den ruil treedt dus op als die abstracte, aan beiden besteede arbeid gelijk is, gemeten in arbeids-maat, in duur, in uren.

Dit voorop te stellen was urgent, omdat tegen deze meening de geleerde heer Aengenent te velde trekt.

Een der platste tegenwerpingen zou natuurlijk zijn, de scheiding van ruilwaarde en gebruiks-nuttigheid te betwisten. Zwakke geesten kunnen vaak moeilijk scheiden de aanleiding van de daad, het lokmiddel van het genot-zelf. Die met vrucht analytisch leerden onderzoeken en denken weten tenminste dat om een vergelijking waar te maken gelijkheid op een punt vereischte is (men kan b.v. twee appelen gelijk stellen aan twee kersen in de hoedanigheid van vrucht te zijn). Is dan gelijkheid slechts te constateeren door een aanwezigen of aanwijsbaren maatstaf, zoo kan men de waarde der waren slechts meten door den eenigen maatstaf voor de gelijkheid in arbeidsproducten: de hoeveelheid, het aantal uren, besteeden onpersoonlijken arbeid. Deze maat is scherp te definieeren en is voor ieder klaar door de toevoeging dat de voor een nuttig product noodige gemiddelde maatschappelijke arbeidstijd, de hoeveelheid vergelijkbare arbeid, de abstract te meten arbeid de maatstaf is.

Marx heeft het voor te absurd gehouden tegen deze platte verwarring te strijden; dat ze voor zou komen... och wat soort bestrijding komt niet voor?

Zelfs de heer Aengenent komt met die gebruikswaarde aanzeulen en gebruikt als een der argumenten het voorbeeld van den woestijnreiziger: „Iemand is op zijn tocht door een brandende woestijn verstoken van water waarmee hij zijn dorst kan lesschen. Wanneer hij een ander reiziger ontmoet die water bij zich draagt dan zal hij een gedeelte hiervan met goud willen betalen.” In dit geval heeft volgens den heer A., „water wel degelijk ruilwaarde.”

Is het dan voortaan een kenmerk van dat woestijnwater dat het, evenals alle waren onzer warenwereld, voor den ruil werd gemaakt? Is de woestijnreiziger de waren-verhandelaar bij uitnemendheid? En is de woestijn de moderne warenmarkt? — Zoo niet, dan hooren deze dingen thuis in verhoudingen waarover Marx niet spreekt en wordt de aanval, ook wat voorbeeld betreft (bldz. 168 middenin), belachelijk.

We willen aannemen dat dit woestijnvoorbeeld voortspruit uit onvoldoende kennis (ook van de eerste 13 bldz. die veel dienst doen) van Marx' kapitaal, en dus niet erger dan waardeloos is.

(Wordt vervolgd).

Academische Examens.

Ik kan niet anders, dan van harte toejuichen het plan van de „Commissie tot behartiging van Studiebelenen,” om het belangrijke vraagstuk van de mogelijkheid of onmogelijkheid, van Academische Examens aan de P. S. te onderzoeken. De bedoeling van dit stukje is in de eerste plaats om de Commissie tot doorzetting van dat onderzoek aan te moedigen, en in de tweede plaats belangstellenden op te roepen, hunne meening over dit onderwerp te publiceeren.

Voornamelijk van de studeerenden aan de P. S., moet een eventueele verandering der examens uitgaan, eerst als die studeerenden eenmaal de werkelijke behoefte aan een dergelijke verandering hebben geuit, dan zal de Commissie wel voor de uitvoering zorgen.

Een examen is, een ieder zal 't wel met mij eens zijn, een noodzakelijk kwaad, en vooral hier aan de P. S. moet op het laatste woord de nadruk gelegd worden. Verreweg het beste zou 't zijn, als men tot het invoeren van tentamens kan overgaan en de examens tot een bloote vorm kan reduceeren. De candidaat kon zich dan voor een bepaalde tijd geheel en al wijden aan een onderdeel van het examen, de examinerator kan bij een dergelijk onderzoek veel beter oordeelen over, s' mans capaciteiten.

Van inpompen, van uit 't hoofd leeren van formules, waarvan men de afleiding niet weet, maar die men alleen op vraagstukken handig weet toe te passen, zal dan geen sprake meer zijn. Maar met de tegenwoordige inrichting van de P. S. is een dergelijk systeem onmogelijk. Daarvoor is het aantal studeerenden veel te groot, het aantal professoren en leeraren veel te klein. De hooggeleerde heeren

zouden iederen avond hunnen kostbaren tijd aan het afnemen van tentamens moeten verspillen.

En zou een aparte commissie moeten worden benoemd, die alleen tot taak had tentamens af te nemen.

Het idee van R. A. Verwey om een examen voor en na de groote vacantie in te voeren is hoewel lang niet zoo goed als het tentamen-systeem, al een stap op den goeden weg van vooruitgang.

Een bezwaar zou misschien zijn dat verreweg het grootste gedeelte der candidaten het werken tot de groote vacantie uitstelden en dat slechts weinigen aan het eerste examen zouden meedoen. Om dit laatste te voorkomen, kan verplichte deelname aan het examen voor de vacantie ingevoerd worden, terwijl dan door de examineratoren beslist wordt naar dat examen, of de candidaat over 3 maanden of over een jaar zijn examen mag overdoen.

Ik hoop dat de „Commissie tot behartiging der Studiebelenen” haar plan niet zal opgeven, en dat diegenen die er belang bij hebben, ook eens iets van zich laten hooren.

C. E. VAN DER STOK.

Eenige opmerkingen, naar aanleiding der gepasseerde Corpsvergaderingen.

De laatste weken hebben ons weer merkwaardige staaltjes gegeven van doen en laten in ons corps en van de belangstelling der leden.

Gedurende eenige dagen was een corpsvergadering aangekondigd waarvan het doel leukweg aangegeven was als: Financiële corpssteun voor verbouwing van Stads Doelen, alsof dit de gewoonste zaak ter wereld was. Op de corpsvergadering zelf deelt de president mee, dat het hier geldt eene uitgave van f17500, verdeeld over 25 jaar, zoodat onze lieve zootjes e. q. (een volgend geslacht!) hier nog aan mee zullen mogen betalen. En dit voorstel werd aan de vergadering voorgelegd met de mededeeling: aannemen, en maar heel gauw s. v. p., anders is de zaak weer voor langen tijd van de baan.

Het had er al weer verbazend veel van, of de corpsvergadering eenvoudig belegd was om even een senaatsbesluit te bekrachtigen, in plaats van een besluit te nemen in een zaak, waarover de senaat advies uitbracht.

Waar ik nu maar op wilde komen is, dat ik mij niet begrijpen kan, hoe het den senaat mogelijk is geweest, met een dergelijk ingrijpend voorstel zoo maar in eens, boem, in de corpsvergadering aan te komen. Waarom werden van te voren de plannen en voorstellen van den senaat niet ter lezing gelegd, of gepubliceerd in het St. W.? Omdat de corpswet dat niet eischt? Een uitvlucht! Het ware te wenschen, dat een dergelijke wijze van behandelen van belangrijke zaken eens „mos” werd; we konden dan meteen eens wat verkeerde „mos” afschaffen. Of gaf de senaat liever niet te veel ruchtbaarheid aan de plannen, omdat ze vreesde, anders op tegenstand te stuiten in de corpsvergadering en het voorstel misschien niet aangenomen te zien?

Wij mogen met recht onderstellen, dat de senaat deze zaak van alle zijden bekeken heeft, ook is het wel mogelijk, dat een groot deel van het beoordeelingsvermogen van het corps in dezen senaat geaccumuleerd is (?), maar dit alles doet niets af aan het feit, dat elk corpslid de gelegenheid moet hebben (of hij zich die benut, doet niet ter zake), een oordeel te vormen, en dat de senaat deze gelegenheid niet mag smoren.

Wat nu geschied is, was niets anders dan eene overrompeling van de corpsvergadering, en als over een 15, 20 jaar de corpsleden van dan wellicht zuchten over den door-ons-opgelegden last, dan mogen zij in hunne verzuchtingen opzien naar dezen senaat, die voor het grootste deel de verantwoordelijkheid van dit besluit heeft te dragen, niet het corps.

Stelde G. D. J. in het St. W. van 7 Nov. de gedweehed en futloosheid der corpsleden aan de kaak, van der Koogh gaf in het volgend nummer het duidelijk bewijs, dat hij een waardig deel uitmaakt van de „os”; welk deel kan onvermeld blijven.

Toevallig zie ik daar in „de Ingenieur”, dat de senaat ons corps vertegenwoordigd heeft bij het jubilee van prof. Bosscha. Merkwaardig, dat ik in een blad, dat met het corps niets te maken heeft, moet lezen, wat de senaat in

het belang van het corps noodig acht. Waarom kon dit feit niet even gememoreerd worden op de corpsvergadering die den volgenden dag plaats had? Mogen de corpsleden niet meer weten wat de senaat in het belang van het corps (acht en) doet? Of wilde de senaat uit bescheidenheid niets vertellen van haar uitstekende behartiging van corpsbelangen!? Wat meer openbaarmaking van senaatsdaden zal niet schaden.

Ik geloof dat het voldoende bekend is dat de belangstelling in corpszaken op het oogenblik vrijwel tot een minimumpeil gedaald is. Bij de vorige Senaatsoverdracht wees Duboucq er reeds op in deze woorden: „Er is geen belangstelling in onze zaken: deze Senaat is meerdere malen in „de gelegenheid geweest het met spijt te constateeren. Een „grootte indolentie is gaan neerstrijken, een echt Hollandsch „flegma en dit is te onrustbarend, omdat ons aantal steeds „toenemende is.” Was men een paar jaar geleden in een ander uiterste en beschouwde men de corpspolitiek met een gewicht, alsof het heil van Europa ervan afhing, den toestand, zooals die nu is, vind ik treurig. Wie nu in tusschen van dezen Senaat verwachtte, dat hij zou trachten de belangstelling in corpszaken aan te wakkeren, is teleurgesteld, de gelegenheid daartoe, welke de Doelen-zaak bood, liet de Senaat kalm voorbijgaan; het corpsverslag was in zoo'n onmogelijk formaat, dat het iemand, die het niet bepaald zocht, ook niet bij toeval in handen viel, en dat zij, die het wilden inzien, er naar moesten vragen om het te vinden.

Was er vorige jaren op de desbetreffende corpsvergadering levendige discussie over het corpsverslag (ik herinner me o. a. de discussie over het verslag van het lustrumjaar door G. de Gelder), tegenwoordig is het den meesten corpsleden (hoeveel wel?) totaal onverschillig in wat taal of geen taal het verslag in de Almanak komt; of het nauwkeurig is dan wel wemelt van onjuistheden, laat hen geheel koud.

Als echte, onvervalschte Hollanders togen natuurlijk de corpsleden en masse op ter corpsvergadering, waar zij konden hooren, hoeveel geld zij waren kwijt geraakt; de bekende zaal 43 was te klein om de drommen volks te bevatten. Merkwaardige belangstelling!

In de laatste corpsvergadering werd een der fundamente van het corps weer eens blootgelegd: de mos, zooals men dat in den corpswandel gelieft te noemen. Vroeger hoorde men zelfs spreken van heilige mos: ik heb er nooit iets heiligs in kunnen ontdekken. In bedoelde corpsvergadering, welke de heer Sweep aangevraagd had, daar hij zich verongelijkt achtte door den Senaat, kwam de kwestie ter sprake, of een corpsvereniging in een groenboekje uren mag schrappen, welke door corpsleden zijn ingevuld. Nu is op dit punt onze corpswet ontzettend duidelijk: art 8 (H. III) kent aan de corpsleden het recht toe, hun naam in het groenboekje „in te vullen”, met de beperking: „slechts éénmaal voor één uur mag ieder lid van dit recht gebruik maken.” Art. 10 kent hetzelfde recht toe aan „bijzondere personen en vereenigingen”, met de beperking, dat voor deze afschrijving de toestemming van den Senaat noodig is. Dat de uitdrukking „af te schrijven” in dit art. dezelfde beteekenis heeft als „in te vullen” in art. 8, volgt uit art. 10 (vervolg), waar sprake is van „afschrijven” van uren, op welke corpsleden niet eens recht hebben. Uit onze corpswet volgt dus duidelijk, dat de vereenigingen niet het recht hebben beslag-te-leggen-op, d. i. te schrappen uren, welke door corpsleden reeds zijn ingevuld.

Toch had de heer S. geen gelijk: hij had behooren te weten, dat het ongeschreven recht, het recht bij overlevering, bij traditie, in onze corporatie een groote rol speelt; de heele groentijd berust er op. De mos in het onderhavige geval werd door de corpsvergadering bekrachtigd. Toch geloof ik, dat het beter zou zijn, dit gebruik in onze wet vast te leggen, hetgeen met zeer weinig moeite kan geschieden. Het denkbeeld van Hartjens zal wel voor uitvoering vatbaar blijken, in allen gevalle wat de laatste week der lijdensperiode aangaat: sinds onheugelijke tijden toch worstelt Odin Maandags, musiceert Apollo Dinsdags, roeit Laga Woensdags, tooneelspeelt Tooneel Donderdags en inaugureert de Senaat Vrijdags.

Nu ik eenmaal in ons wetboek verzeild ben, wil ik even een en ander aanstippen, wat naar mijn meening wel eens opgeflikt mag worden.

Sinds een paar jaar is proefondervindelijk gebleken, dat de almanak vóór de intrede der kerstvacantie kan verschijnen. De 50ste almanak, waaraan zóóveel te doen was, is de

eerste geweest, die in December verscheen; dit moge dus reden zijn art. 2, hoofdst. V in dezen geest te wijzigen.

Dat we onze spaarcenten kwijt zijn, weet elk corpslid, maar weinigen weten, dat art. 3, hoofdst. XVII zegt, aangaande soliede belegging: „Ontstaat er . . . in de corpskas eenig tekort, dan zal dit door een hoofdelijken omslag gedekt worden”. Had de senaat dus eenvoudig gedaan, wat onze wet voorschrijft, de wet uitgevoerd, dan had zij zonder toestemming der corpsvergadering een hoofdelijken omslag uitgeschreven ter dekking van het verlies. De senaat was echter zoo listig dit maar liever niet te doen: corpsvergadering, motie van afkeuring . . . . Ook dit artikel, proefondervindelijk onhoudbaar gebleken, mag dus wel eens gewijzigd worden.

In de laatste twee maanden hebben we een uitgebreid overzicht kunnen krijgen der methodes, waarop een bestuur verkozen kan worden: elk corpsvereenigingsbestuur richtte de verkiezing in, zooals ze het goed vond; men stoorde zich daarbij niet hard aan de respectievelijke wetten. Het inrichten van kandidatenlijsten, als voor corpsverkiezingen, vond men hier en daar wel aardig.

Deze verschillende kies-methodes hebben al eens aanleiding gegeven tot onaangenaamheden, n.l. bij een vorige verkiezing van het Debating-Bestuur. Het zou dus wel goed zijn als de senaat, kort en goed, uitmaakte, dat de verkiezingen voor de vereenigingsbesturen moeten plaats hebben zooals bij het corps geschiedt. Dit ware hoogst eenvoudig, als de senaat b.v. slechts art. 7, hoofdst. XVIII uitvoerde. Het zou een groot gemak geven voor de besturen der vereenigingen, daar stemmingen in den regel dan zouden vervallen, omdat de bestuurskandidaten in ons corps gewoonlijk verkozen worden; en evenzeer voor de leden, die dan slechts te maken hebben met één algemeene kies-methode, voor geval ze van plan zijn met eigen kandidaten voor den dag te komen.

Nog een ander hoofdstuk onzer wet mag wel eens gewijzigd worden. Kiesheidshalve wil ik op het oogenblik daar echter niet nader op ingaan. Nu het er eenmaal zoo geschreven staat, ware het echter te wenschen, dat de uitvoering van bedoeld hoofdstuk met wat meer piëteit geschiedde dan nu het geval is.

In vroeger jaren vond men op de allerlaatste blz. van onze almanak steeds een kort statistiekje over de ingeschrevenen aan de P. S.: corpsleden, oud-corpsleden, niet-leden en totaal. De laatste almanak, die deze opgave nog doet, is die van 1896. Van 1897 af, toen ons kind in eens grooter werd, is deze opgave verdwenen, wat erg jammer is. Ze bevat veel-zeggende cijfers, b.v. dat der oud-corpsleden. Aan R. A. Verwey kan ik tot zijn geruststelling deze opgave doen:

	Corpsleden	Niet-Corpsleden	Totaal	% Corpsl.
Oct. 1894	307	80	387	79
„ 1895	284	102	386	74
„ 1896	308	134	442	70
„ 1897	379	184	563	67
„ 1898	439	181	620	71
„ 1899	499	205	704	71
„ 1900	558	217	775	72
„ 1901	In den almanak voor 1902?			

Het percentage is gunstiger dan aan de academies. In het aantal corpsleden is voor elk jaar het aantal oud-corpsleden inbegrepen. Zooals bekend, steeg dit aantal in de laatste jaren enorm: in Oct. 1900 was het 45.

Moge de nieuwe senaat onze corpswet eens grondig herzien, opdat ze niet langzamerhand een doode letter worde! Ik gaf in het bovenstaande eenige artikels, die m.i. in de eerste plaats gewijzigd moeten. Ze zijn van betrekkelijk weinig belang en we mogen dan ook zeker wel verwachten, dat de nieuwe senaat, nog met andere, ingrijpender veranderingen voor den dag zal komen. Mogen deze verwachtingen nu eens niet beschaamd worden!

J. J. v. L.

Dinsdag 19 Nov., 's avonds om 8 uur.

Een kamer met een lezend student. Zijn clubfluitje! Ja, ja, ja. Even een hand achter het gordijn bewegen om te laten zien, dat hij thuis was.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 28 NOVEMBER 1901.

Gestommel op de trap. Even later treden 2 studenten binnen.

God-bewaar-me wat een vent, wat een idioot om zich zoo aan te stellen.

Wat toch, wat is er gebeurd?

O, je had op de Corpsvergadering moeten wezen, Karel. Op ten Noort was bepaald eenig en die Sweep, god-bewaar-me.

O, ja, die kwestie Sweep was er hè; wat is die Sweep toch eigenlijk voor een vent.

Och, een tweede jaar, nog al een obscuur type.

God, je had Uil Bunge moeten hooren, die schreeuwde maar dwars door alles heen en zoo giftig dat ie was.

Wat was toch eigenlijk de kwestie?

Och, die jongen, die Sweep, die had een groen van Weerbaarheid afgehouden en nou hij beboet was geworden, verdomde hij het die boete te betalen.

Is ie nou gek, die kerel. Hij weet toch dat het niet mocht.

Ja, zeker, dat zei Uil ook, die zei het nog zoo duidelijk, hij zei, dat dat door de mos zoo kwam.

Ja, natuurlijk, maar wat beweerde Sweep dan toch in godsnaam.

Ja, weet ik het, hij kwam met de heele Corpswet aan-dragen; met het eene artikel na het ander; net of je de Corpswet nou zoo precies opvolgt.

Maar over welk artikel had hij het dan toch?

Wacht, heb je een Corpswet hier? . . . .

Nog een oude; ik mag lijen dat het er in staat. Hoofdstuk III, Artikel . . . ., Artikel . . . . 10, 0, hier heb ik het: „De Senaat mag aan bijzondere personen en vereenigingen toestaan eenige uren af te schrijven in het boekje . . . ., nou ja, de rest begrijp je wel.

Maar wat beweerde hij dan toch?

Och, hij zei zoo iets van, dat hij niet wist waarom de vereenigingen vóór de personen gingen en waarom eene vereeniging zoo maar je naam kon doorschrappen.

Maar dat is toch altijd zoo geweest.

Natuurlijk ieder was het er ook over eens.

God, het staat er zoo duidelijk: de Senaat mag vereenigingen toestaan. . . . . Ja zeker.

Elk jaar vraagt de vereeniging natuurlijk bij den Senaat aan, om op dien dag de groenen te mogen hebben.

Ja zeker, het gaat wel-niet zoo officieel, zie je, want ze vragen het eigenlijk nooit aan; toen ik in het bestuur van . . . . . zat, schreven we den dag maar zoo af.

Ja natuurlijk, zoo gebeurt het altijd.

En zoo onhandig, dat ie was; toen met dat kwitantie.

God ja, stel je voor, hij vroeg of de secretaris maar dadelijk het kwitantie wou schrijven en toen zei Karel heel goed: Mijnheer Van der Sweep mag ik u doen opmerken, dat de thesaurier dit schrijft.

Ja, die Karel kan zoo lollig onhebbelijkheidjes zeggen, zonder dat je er iets tegen kan doen; en hoe is het afgelopen.

Nou, hij is met een hoeratje het Corps uitgedonderd.

Het was nog al een obscure vent, hè.

Ja nogal.

Tweede jaar, hè, och het kan me eigenlijk ook niets verdommen.

Nee, dat zei Karel trouwens ook.

Hebben nog meer menschen wat beweerd.

Ja, Hartjens.

Zeker zoo maar om wat te beweren?

Nee, heelemaal niet hoor, wat hij zei was werkelijk goed.

Had hij zijn mooie jas weer aan?

Ja, en of, een goed figuur sloeg ie, zoo met zijn jas aan, met fluweelen lapellen, onder het electrisch licht. En Van Leeuwen, die beweerde ook nog wat.

Ja, ja, daar zit meer onder die zijn krullekop, dan de meesten wel meenen en heeft Jordens niets beweerd.

Nee, die was er niet, ik hoorde juist van middag van hem beweren, dat hij geen tijd had, want dat hij een repliek moest schrijven tegen dien aanval op zijn ossie in het laatste Studenten-Weekblad.

Tusschen twee haakjes, hebben ze je al candidaat gesteld. . . . .

De spreker werd geïnterrompeerd door den zwijger, die op de piano de eerste noten van een lustig Io-vivat aansloeg.

Io vivat, Io vivat, Nostrorum sanitas. ROSSKOPF.

't Recht in 't Delftsch Studentencorps.

In de Corpsvergadering van 19 November werd o. a. de volgende kwestie behandeld.

De heer Sweep is door den Senaat veroordeeld tot een boete van vijf gulden, omdat hij candidaat-leden verhinderd heeft aanwezig te zijn bij den schietwedstrijd van Weerbaarheid, welke handelwijze in strijd was met Hoofdstuk III, art. 10. Hiertegen kwam hij in verzet onder aanhaling van eenige motieven, die hij niet gelukkig koos, maar nog minder gelukkig uiteenzette. Hij eindigde zelfs met een motie in stemming te brengen, wie de voorkeur genoot: een vereeniging of een corpslid, even vreemd als de vraag, waar moet men zich meer aan storen, aan één persoon of aan honderd personen. Is 't dan ook te verwonderen, dat de vergadering met zoo'n verdediging als die van den heer Sweep niet kon meegaan? Maar wat me wel verwonderde was, dat er niemand voor 't recht opkwam, wel werden er eenige weifelende woorden gesproken, wel werd er gezegd, dat de senaat handelde overeenkomstig de Delftsche mos (waarbij evenwel vergeten werd, dat er ook corpsleden zijn, die niet van mos houden), maar de onbillijkheid der boete werd niet bestreden. Deze onbillijkheid bestaat hierin, dat de heer Sweep niet volgens art. 10 veroordeeld kan worden, want 't bevat niet anders dan een recht aan den senaat toegekend, luidende:

De senaat mag aan bijzondere personen en vereenigingen toestaan eenige uren af te schrijven in 't groenenboekje. Maar hoe kan men nu veroordeeld worden voor iets, wat de senaat mag doen. Eerst wanneer hij 't besluit heeft uitgevaardigd, dat hij van dat recht op die en die dagen gebruik maakt en wanneer hij 't recht der leden op de candidaatleden volgens art. 8, op die dagen nietig verklaart, eerst dan en dan alleen kan beboet worden, niet wegens overtreding van art. 10, maar wegens overtreding van dat senaatsbesluit.

Had de heer Sweep niet gelijk, dat hij bedankte voor 't Delftsch Studentencorps? HAIGTON.

Ploerten.

Terwijl Schippers te sterven lag, op een manier, waarvan de jammer te groot, de ellende te duidelijk was, kleine bourgeois op 't laboratorium, ploerten, tegen elkander:

„Weer 'n concurrent minder.”

PLASSCHAERT.

Grove Sujetten.

Ik acht het noodig, dat enkele gezegden bij de tijding, dat Schippers overleden was, hier gereleveerd worden.

Een sujet zeide: „Godverdomme nu gaan de kroegfeesten niet door.”

Ik kan mij er in denken, dat voor velen het uitstellen dier feesten een teleurstelling is. Maar moet dit de eerste gedachte zijn, bij zoo eene droeve tijding?

Een ander nummer liet het niet of wel doorgaan van den Igov-avond afhangen van het al of niet sterven van Schippers om twee uur.

Als een hond overreden wordt zullen zulke grofheden niet worden bedreven.

FRANS A. BODENHEIM.

De Redactie heeft zorg gedragen, dat het exemplaar, dat de familie ontving, deze stukken niet bevatte. De Redactie.

Aan allen, die op eenigerwijze kennis genomen hebben van de Theosofische idee.

Aan hen, die met eenige belangstelling van onze tijdsbewegingen hebben nota genomen, kan het niet zijn ontgaan dat een nieuwe levensbeschouwing zich een plaats onder ons is gaan veroveren. Ik bedoel de als „theosophie” bekend staande beweging.

En toch, wat een over-oude wijze van bekijken van de wereld en het leven! Ik weet, deze beweging is er niet eene van snellen groei en zij is er mij te liever om. Maar al te vaak worden tegenwoordig pasklaar gemaakte levensbeschouwingen kant en klaar aangenomen met het noodzakelijk gevolg, dat zij over 't algemeen staan of vallen met den oogenblikkelijken toestand van den belijder. Maar waar in der menschen ziel leeft een intuïtieve begeerte naar expansie van liefde, een drang naar absoluut weten, daar kan de idee der theosophie vrijelijk ingaan.

Het is allerminst mijn plan u over theosophie te spreken. Mijn doel is een oproep tot hen te richten, die nader met de theosofische ideeën willen kennis maken. Geen enthousiast partij-streven is hier oorzaak, nog minder het aanwerven van leden voor een vereeniging.

Wie eenigermate aan deze idee is verwant, zal weten dat niet theosophie tot de menschen gebracht wordt, maar dat zij in hen zelf moet ontwikkelen en groeien.

Welnu dan: ik roep u op tot het scheppen van een gelegenheid zich nader met deze studie vertrouwd te maken.

Ik ben geneigd te denken, dat ook in Delft de individuele begeerte moet aanwezig zijn, welke misschien met het zich uiten gewacht heeft op een gelegenheid als deze.

In de meeste steden van ons land zijn in den loop der laatste jaren dergelijke studie-centra opgericht met het resultaat — hoewel wij ons daarmede voorloopig niet hebben te bemoeien — dat deze zich ontpopten in afdeelingen van de vereeniging.

Ik stel u dan voor, u allen, die wel eens het verlangen in u gevoeld hebt naar nadere inlichtingen, naar studie-aanwijzingen, hiervan aan mij te doen blijken om met mij samen te werken tot het vormen van een club — of hoe ook de vorm zich nader moge bepalen — om aan dat verlangen tegemoet te komen.

Ik stel mij dan beschikbaar tot het in ontvangst nemen van uwe antwoorden om dan nader te overleggen op welke wijze het best ons doel kan worden bereikt. Het zal kunnen zijn, dat ik heb misgezien, dat belangstelling nog ver is. Het zij dan zoo. Ik heb dan mijn plicht gedaan.

P. PERSANT SNOEP,

Binnenwatersloot 17.

W. I.

Bijbel en wetenschap.

Aan den Heer BIJL.

De scheiding tusschen het gebied van den Godsdienst en dat der wetenschap, zooals ik deze in mijn vorig artikel voorstelde, wordt gelukkig door den heer Bijl aanvaard. Het Geloof te maken tot onderstelling der wetenschap, zooals dit in zijn eerste betoog wordt uitgedrukt, blijkt niet in zijne bedoeling te liggen. Integendeel waar strijd mocht zijn tusschen de opvatting van den Bijbel en de natuurwetenschap, zal de opvatting van den Bijbel ook volgens den heer Bijl moeten worden gewijzigd. Immers hij acht het juist, zich door de resultaten der wetenschap te laten inlichten om den Bijbel te verstaan. De opvatting van den Bijbel kan dus worden gewijzigd door de natuurwetenschap, hetgeen trouwens in de geschiedenis voortdurend heeft plaats gehad. Iets verder zegt hij bovendien: „dat de resultaten van de natuurwetenschappen nooit behoeven geloochend te worden op grond van den Bijbel.”

Men houde bij dit alles in het oog dat hier natuurlijk geen sprake is van het wezen van den Bijbel, maar slechts van de menschenlijke opvatting ervan, waarmede wij overigens slechts behoeven te rekenen. Deze kan dus ook volgens den heer Bijl niet als argument gelden tegenover de resultaten der experimenteele wetenschap.

De wel wat lange inleiding tot de eigenlijke kwestie, n.l. de christelijke bezwaren tegen het socialisme met zijne aanvaarding van den klassenstrijd om te komen tot socialisatie der productiemiddelen, heeft hiermede toch een resultaat opgeleverd, dat een vruchtbaar debat mogelijk maakt.

D. S. V. V. — Concordia.

Het veld was allertreurigst en de anders zeer beslist optredende referee liet het ongeveer aan de captains over of er officieel gespeeld zou worden dan wel een friendly-game. Na langdurige discussies werd dan maar besloten toch voor de competitie te spelen.

Om kwart voor drie eerst werd afgetrapt en nadat beide keepers al wat te doen gekregen hadden werkte Aho er den bal heel listig door. Een Concordia-speler was echter tegen den grooten man opgelopen en ondervond dit tot zijn schade. Wel jammer dat hij niet meer mee kon spelen. Weer 5 minuten later werd de Concordia uiterst rechts door Coenen op ongemotiveerd woeste manier omgesmeten waardoor ook deze dat veld moest verlaten. Concordia is dan met één invaller en 10 man spelend absoluut niet zwakker en mist zelfs eenige prachtige kansen. Zoo kreeg de geheele linker wing den bal op 5 Meter van den open goal alleen om achter te trappen. Het schieten en over het algemeen het werk voor den goal is bij Concordia allertreurigst. Half-time is de stand nog altijd 1 — 0. Geen 3 minuten later heeft Bakker ten tweede male gescoord en hoe! 't Was prachtig en ZEd. had dan ook een ovatie van het publiek in ontvangst te nemen. Weer is het dan Bakker die met een keurig schot de stand op 3 — 0 brengt. Concordia valt weer vinniger aan en met een goed schot wordt zelfs een tegenpunt gemaakt, door een fout van Nix. Zoo blijft de stand tot rust en D. S. V. V. wint dus met 3 — 1.

De geheele verdediging was bij ons goed. De captain het minste. Van de voorhoede was Bakker werkelijk zeer goed, terwijl de rest ongeveer niets uitvoerde. Lag het aan het veld of was het omdat Canters niet mee deed.

Concordia had veel pech door het uitvallen van 2 van haar spelers.

Tinus kan ze niet naar behooren vervangen.

't Spel voor de goal was weer treurig en dat is bij C de groote fout.

Het 2e elftal vond het maar beter niet naar Rotterdam te gaan. Dat zal weer geld kosten. Zondag a. s. beker-match tegen Olympia. We moesten hier spelen maar zullen in Rotterdam aanvragen op het Schuttersveld, dat allicht veel beter is als het onze hier. Dat kan er spannen.

Overzicht Studenten Weekbladen.

De **Minerva** begint meer en meer wetenschappelijk te worden. Een artikel over filosofie en twee van rechtskundige strekking vormen de geestesspijze die zij deze week aan haar lezers voorzet. Verder nog heel wat gepraat over den boycot of beter naar aanleiding daarvan. De boycot n.l. is geheel op den achtergrond geraakt en het debat bepaalt zich meer tot het schermen met groote woorden en het elkaar toeduwen van hatelijkheden.

En dit alles met een beslistheid en geposeerdheid, in hun ambt vergrijsden zedemeesters waardig.

Men duide het mij niet euvel, maar bij het doorlezen van bovengenoemde artikelen, had ik bij sommige passages een zeer merkwaardig visioen: Een groote vroolijke gezonde jongen heeft tijdens 's meesters afwezigheid, diens kalotje opgezet en staat nu met een zeer gewichtig gezicht de een of andere wijsheid uit te kramen, kersversch uit zijn leerboek opgeschommeld.

Een ander valt hem hier niet minder gewichtig over in de rede, tot zij beiden boos worden en een deuntje gaan vechten, dit alles zeer tot vermaak van hun medescholieren waaronder mijn nietig persoontje.

In het artikel van den heer van der Meij tegen C. S. waarin hij bijvoorbeeld de Cowboys voor een Indianenstam houdt vond ik de volgende beweringen, die ik geheel voor rekening van den schrijver laat:

„Maar al die verontwaardiging” (over gepleegd onrecht) „van het internationale publiek (altijd natuurlijk als de eigen staat niet de onrechtpleger is, want dan vindt men alles in den haak) belet niet, dat de wereldstaat nog steeds op komst is, zooals hij in den tijd van Grotius al op komst was en zooals hij dit over honderd jaar nog wel zal zijn.”

„Het „imperialisme” is dan ook volstrekt niet vijandig aan de arbeidersbelangen en de „internationale arbeiders-solidariteit” een dom sprookje.”

De Minerva geeft verder nog een paar verslagen van Boycot-vergaderingen te Utrecht.

De heer Stutterheim deelde mee dat het plan tot uitgave van een orgaan ter bespreking van den Boycot zoowel door het Hoofdcomité voor Boycot als door den heer Tak, wiens advies men gevraagd had, met de meeste instemming was begroet. In de redactie zullen personen van allerlei richting zitting hebben. De interuniversitaire vergadering werd vastgesteld op Donderdag 28 of Vrijdag 29 November.

De Vox geeft een artikel over „Drankbestrijding onder de studenten”. Aan het hoofd van het artikel prijkt de aanhaling:

„Een strijdmiddel is vóór alle andere onontbeerlijk; de algeheele onthouding van alle alcoholische dranken. Met matigheidspreken alleen komen wij er niet”.

Op dezen grondslag is te Utrecht opgericht een afdeling van den Anti-Alcohol-Bond.

De schrijver ontwikkelt zijn eigen standpunt van geheel-onthouding.

Hij is tegen gebruik, daar dit steeds tot misbruik leidt. Dit laatste acht hij verkeerd om maatschappelijke, hygiënische en godsdienstig — zedelijke redenen.

Een hangende kwestie is vooralsnog de vraag of men, geheel-onthouder zijnde op zijn kamer aan gasten-niet-onthouders al of niet alcohol mag schenken.

Er schijnen plannen te bestaan om ook hier tot oprichting van een afdeling te komen.

Dit nummer bevat verder nog eenige stukken van letterkundigen aard, waaronder beschouwingen over Marguërite Gautier en Carmen. Dergelijke korte stukjes, hoewel niet geschikt weergegeven te worden, zijn m. i. beter als ellenlange wetenschappelijke vertoogen, geschikt om in een studentenweekblad geplaatst te worden. Men slaat ze tenminste niet over, iets, wat meestal het lot der studieprodukten is.

De **Propria Cures** ontving ik deze week niet.

H. S.

Raadsel.

In Phoenix's nest een vreemde vogel drong,
Die met zoo'n schoonen schijn naar ieders gunsten dong,
Arglistig velen dacht te vangen.
Zijn hals met een rood lint t' omhangen.
Zeg is er iemand die nu weet,
Hoe deze trotsche vogel heet?

F. B.

Geschenk aan de Societeit „Phoenix”, bij gelegenheid van hare inwijding.

Door eenige leden der Societeit Phoenix is in de conversatiezaal van genoemd gebouw neergelegd een intekenlijst voor hen die hun adhaesie willen hechten aan het plan, in het gebouw bij hare inwijding, een blijvend en door een ieder te waardeeren gedenkteeken aan dien dag, te plaatsen.

Reeds meer dan 130 namen die zich in enkele dagen op de lijst hadden verzameld zijn een bewijs dat het plan zich in genoegzame sympathie mag verheugen, om ten uitvoer te worden gebracht.

Hun, die nog wenschen hun naam te plaatsen onder de reeds verzamelde handteekeningen, wordt verzocht zoo spoedig mogelijk aan dit verlangen te komen voldoen.

Het geschenk zal bestaan uit een fraaie, groote klok, waarvoor de heer Leliman zoo vriendelijk is geweest zich bereid te verklaren, de teekening te maken.

In overleg met het kroegbestuur is de keuze op een klok gevallen, aangezien vooral een schoone tijdwijzer, door zijn voortdurend en algemeen gebruik, bij uitstek in staat is, den datum van inwijding der uitgebreide societeit bij ons allen en het nageslacht in dankbare herinnering te doen blijven en aangezien ze het best voldoet in een bijna zonder uitzondering algemeen gevoelde behoefte.

Het is het doelmatigst gebleken de voor het geschenk benodigde som over alle intekenaren hoofdelijk om te slaan aangezien waarschijnlijk over een betrekkelijk klein bedrag behoefte beschikt te worden (vermoedelijk ongeveer f1).

Voorts wordt den societeitsbezoekers vriendelijk verzocht de lijst zooveel mogelijk in circulatie te houden of anders neer te leggen op de kathedraal voor intekenlijsten rechts van de hoofdeur.

Errata.

In het artikel „Christelijk geloof en Natuurwetenschap”, voorkomende in het vorige nummer, zijn de volgende zinstorende fouten alsnog te herstellen.

Bldz. 60, te halver hoogte van den 1en kolom, vóór de 4e alinea van boven, is, bij vergissing, weggéfallen:

2°. dat de aarde voortbracht planten en dieren, „elk naar zijn aard”. Het begrip „aard” wordt niet gedefinieerd. Dat is de taak van botanie en zoölogie. Zij hebben ook na te speuren, op welke wijze dat tot uitvoering kan zijn gekomen.

Daartegenover staat nu de Evolutieleer zonder daarover enz.

Bldz. 60, 1e kolom, 3e alinea van beneden, leze men:

Zoo komt Fleischmann tot „die Thatsache (p. 32) dass 17 Typen unterschieden sind enz.

Berichten en mededeelingen.

De Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten-Almanak verzoekt den Corpsleden **Mengelwerk** en **Varia** in te zenden vóór **1 December**.

Th. ROSSKOPF,
Secretaris.

Oude Delft 128 A.

D. S. C.

Gekozen als President: A. S. C. STOOP.

Candidaten.

Secretaris: J. T. C. ETTY.
A. B. HULSHOFF POL.
J. H. GEHLEN.

Thesaurier: C. E. VAN DER STOK.
J. G. POWW.

Commissaris A: R. P. VOS.

Commissaris B: C. J. SCHRAM.
A. J. VAN DER HOEVEN.

Stemming voor een Secretaris.

Donderdag 28 Nov.: van 11³/₄—12¹/₄ en 12³/₄—1¹/₄ uur, en
Vrijdag 29 Nov.: van 4¹/₄—5¹/₄ uur.

Wederom lid geworden:

M. J. DE BOSCH KEMPER.
O. J. VAN DER ELST.

Bedankt: R. A. P. KRAUSS.

ODIN.

Bestuursverkiezing.

M. H. DAMME Jr., President.
J. E. MOLTZER, Secretaris.
F. R. A. STOLL, Thesaurier.
C. DE LEAU, Commissaris.
W. M. DE JONGE, „

VRIJE STUDIE.

2 December 1901, ten 8 ure, in Stads Doelen:

Voordracht door Mevrouw B. HOLTROP—VAN GELDER.
„Lioba” van Fred. van Eeden.

Aan de oud-leden der Societeit Phoenix.

Daar het Delftsch Studenten-Corps de rouw heeft aangenomen zijn de openingsfeesten der Societeit Phoenix uitgesteld tot Vrijdag en Zaterdag 13 en 14 Dec. a. s. Het programma der feestelijkheden is hetzelfde gebleven.

Zij die wenschen deel te nemen aan het collation op Zaterdag 14 Dec. worden verzocht dit vóór Maandag 9 Dec. aan het Bestuur te melden.

Het Bestuur der S. P.

Correspondentie.

V. Daar de Redactie besloten had de polemiek Bijl na zijn antwoord op de verschillende bestrijders te laten eindigen, zoo zien wij ons genoodzaakt uw stuk niet op te nemen.

ADR. B. Uw vervolg op uwe weerlegging te laat ontvangen.

ADVERTENTIEN.

In een gesloten huis gelegenheid voor eenige Heeren om te Dineeren à f 0,80. Adres Bureau van dit Blad.

TE KOOP AANGEBODEN:
 onderstaande **GELEZEN TIJDSCHRIFTEN.**

PRACTICAL ENGINEER.	1898 en 1900	à	f 1,50.
GENIE CIVIL.	1897/1898, 1898/1899.	" "	" 7,50.
DE OPMERKER.	1898, 1899 en 1900	" "	" 1,50.
DE INGENIEUR.	1898 en 1899	" "	" 2,50.
ENGINEERING.	1900	" "	" 6,50.

Adres Bureau Studenten-Weekblad.

Bloemenmagazijn
S. BRUIGOM.

HOUTTUINEN. Telefoon No. 6.

BOUQUETTES, KRANZEN.

Specialiteit in fijne Zaalversiering.
 LOSSE BLOEMEN enz.

Verkrijgbaar bij den Boekhandelaar
J. WALTMAN Jr.

PORTEFEUILLES speciaal vervaardigd tot het bergen van **DRIEHOEKEN.**
ZEER PRACTISCH.

Oranje Limonade.

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds voorhanden bij

J. J. G. BOERE,
 Telefoonnummer 188. Hypolitusbuurt 2.

Bij den Uitgever **J. WALTMAN Jr.** is verschenen:

BOUWSTIJLTYPEN

DOOR
J. H. W. LELIMAN, B. I.
 Prijs f 1,90

Pract. oefeningen in Natuurkunde

voor a. s. Technologen.

Leidraad bij het Onderwijs aan de P. S.

DOOR
DR. M. DE HAAS.
 Aflevering II. — Prijs f 1,25.

A. J. PRINS,	
Choorstraat 42, Delft.	
Cahiers met blauwe omslag	40 bldz., p. dozijn f 0,35
Cahiers " " " "	76 " " " 0,80
Dictaat-Cahiers met zwart leeren omslag,	164 bladz. per stuk f 0,18 per dozijn f 2,—
Dictaat-Cahiers met geel omslag,	80 bladz., 10 cents, per dozijn f 1,10
Dictaat-Cahiers , geel omslag, 40 bladz.,	6 cents, per dozijn f 0,65

PROF. ENRICO FERRI.
Wetenschappelijk Socialisme.

Verslagen van vier lezingen gehouden te Delft.
 Prijs f 0,25

Verkrijgbaar in den Boekhandel
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Stations-Koffiehuis.

Van af heden iederen dag:

PLAT DU JOUR 50 cents.

DINERS f 1,—, f 1,25 en hooger,
 van 5 tot 7 uur, bij abonnement 80 cents.

Voor Heeren Abonnées afzonderlijke nieuwingerichte Eetzaal.

Beleefd aanbevelend,

J. VAN ROOIJEN,
 Van Leeuwenhoeksingel 51.

Boekhandel van J. WALTMAN Jr.
 BINNENWATERSLOOT 33.

VERSCHENEN:
 de 4e druk van
JACQUES PERK. GEDICHTEN,

met voorrede van WILLEM KLOOS,
 „JAQUES PERK's kunst Historisch en Aesthetisch beschouwd”
 en versiering van J. G. VELDHEER.

Prijs: gebonden f 2,90; ingenaaid f 2,40.

Boekhandel van J. WALTMAN Jr.
 BINNENWATERSLOOT 33.

Voorhanden bij **J. WALTMAN Jr.,**
 Binnenwatersloot 33.